

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο Φλορεστάν άνοιξε την πόρτα του έξωστη και βγήκε έξω. ‘Η νύχτα ήταν σκοτεινή ώστε ο ύποκομης δέ μπορούσε να διακρίνει τίποτε στο δρόμο. ‘Απεναντίας αυτόν τόν έβλεπαν καθαρώτατα από κάτω, έπειδή όλο τó φώς του δωματίου έπεφτε άπάνω του.

— Λογαγέ Ταγιεφέρ! ψιθύρισε ό Φλορεστάν με φωνή τρομαμμενη. Είσθε σες.

— Μάλιστα, ύψηλότατε! άπάντησαν από κάτω.

Νά τó κλειδιά, ελσε ό ύποκομης.

— Και έρριξε κάτω τά κλειδιά του ‘Αγιού Κεντίνου, τά όποια άντήχησαν χτυπώντας άπάνω στις πλάκες.

Στήν άρχή έπεκράτησε βαθειά σιωπή. Μά σε λίγο άκούστηκε ή φωνή του άρχηγού τών μισθοφόρων ό όποιος ειπε :

— Μοϋ τó είχαν πη και δέν ήθελα νά τó πιστέψω... Πολύ καλά, εύχαριστώ, ύψηλότατε...

‘Ο Φλορεστάν δέν άκουσε αυτά τά λόγια, γιατί ειχε βιαστή νά γυρίση μέσα στο δωμάτιο. ‘Εκει μέσα δέν ειδε κανέναν. Μά δέ νοιάστηκε διόλου γι’ αυτό και άά μανιασμένος ώρμησε προς τó διάδρομο ό όποιος έφερε στα διαμερίσματα τής κομηήςσης. ‘Η Δολόρα ειχε πλαγιάσει, καθώς φαινόταν από τήν ήσυχια πού έπικρατούσε στο διαμερίσμα τής.

Καθώς όμοιος παραμέρισε τó παραπέτασμα, στάθηκε σάν ύπολιθωμένος.

Μπροστά του στεκόταν ένας άντρας ψηλός με τó σπαθί στα χέρια.

Δέν ήταν πιά ό ψευτομαρκήσιος Βουά Βουρδόν, γιατί τά μαλλιά του κι’ ή λευκή του γενειάδα ειχαν εξαφανισθί.

‘Ήταν ένας άντρας με πελιδνό πρόσωπο, με άγρια φυσιογνωμία, με μάτια φειδιού. ‘Ηταν εκείνος με τόν όποιο ό Φλορεστάν ειχε συναντηθεί και μά άλλη φορά στους κήπους του μεγάρου τής Θούνης. ‘Ηταν ό λόν Διέγος Διάς, ό ‘Εξάδελφος του Διαβόλου με τήν πραγματική του μορφή.

— ‘Υποκόμη, ειπε ό Διέγος Διάς άπαθής, θά σάς πώ μά λέξη γιά νά έξηγηθούμε. ‘Αγαπώ τή Δολόρα και τή ηηλεύω.

‘Ο Φλορεστάν κουνήθηκε και θέλησε νά τόν διακόψη, μά εκείνος εξακολούθησε :

— Μή με διακόπτετε! ‘Ο ρόλος σας έτελείωσε πιά! Σάς έχρησιμοποίησα γιά όργανό μου. Μά τώρα μου ειστε πιά άνωφελής και συντελώς επικίνδυνος... Γι’ αυτό κι’ έγώ σάς συντριβώ.

‘Από γλωμός πού ήταν ό Φλορεστάν έγινε κατακόκκινος. ‘Ο Δόν Διάς εκάγχασε.

‘Ο δυστυχής ύποκομης έπήγε νά τραβήξτ τó σπαθί του, μά τή στιγμή πού τó άγγιξε ένας ύποκομος γογγυσμός βγήκε από τó λάφυγγά του και σωριάστηκε κάτω κεραυνόπληκτος.

‘Ο Δόν Διάς έγέλασε και πάλι.

Ειχε δώσει στον ύποκομητα, από τó ίδιο ναρκωτικό με τó όποιο ειχε κομηήσει και τόν κόμητα τής Θούνης. Βαθειά σιωπή έπακολούθησε.

‘Ο Δόν Διάς ξανάβαλε τó σπαθί του στη θήκη του, εκλεισε τó παράθυρο, έσβυσε όλα τά φώτα και σηκώνοντας στα χέρια του τó άδρανές σώμα του ύποκομητος, κατέβηκε στην αίθουσα τών σοματοφυλάκων.

‘Από τήν ίδια καταπακτή από τήν όποια ειχε έρθει, έφυγε σε μά στιγμή μαζί με τó φορτίο του.

‘Ο κόμης τής Θούνης βρισκόταν ακόμα άναίσθητος έπάνω στο κρεβάτι του.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟ

I

Στό σπίτι τής Φρέας

‘Ας ξαναπάμε γιά τελευταία φορά στο σπίτι τής μαγίσησης Φρέας.

‘Η ώρα εινε δυό μετά τά μεσάνυχτα. ‘Εξω ό άνεμος σφυρίζει μανιασμένος. Μέσα, στην αίθουσα του ίσογειού κάθονται ή Φρέα

κι’ ή αιχμάλωτός της ή Μαγδαληνή, ή άρραβωνιαστικά του Πλουσέτ.

‘Η γρηά μαζεμένη σε μά γωνιά πολεμάει νά ζεσταθί στο μαγκάλι. Κάθε τόσο σηκώνεται τρέχει προς τήν πόρτα και κοιτάζει τόν ουρανό γιά νά δη μήπως άρχισε νά φέγγη. Μά οι νύχτες εινε μεγάλες τó Νοέμβριο.

‘Η Μαγδαληνή, μαζεμένη κι’ αυτή άπ’ τó κοϋδο, δέν προσέχει στην άνησυχια πού κατέχει τήν τύρραννό της. Κάθεται πλάι σ’ ένα τραπέζι και γνέθει.

Τό πρόσωπό της εινε τρομερά ώχρο, τά χείλη της σβυσμένα και τά μάτια της φαντάζουν τεράστια από τήν άδυναμία της. ‘Η Φρέα ειτε από άπροσεξία, ειτε έπειδή ό καπνός του μαγκαλιού τήν ένοχλούσε, ειχε αφήσει τήν πόρτα άνοιχτή και μέσ’ άπ’ αυτή τήν πόρτα ή Μαγδαληνή βλέπει όλη τή σκοτεινή πευιάδα. Δέν ειχε παρά νά κάνη τρία βήματα και νά βγη έξω. Στήν γρηά θά ήταν άδύνατο νά τήν κνηγήση.

Γιατί λοιπόν ή Μαγδαληνή δέ φεύγει; Γιατί μά σιδερένια άλυσίδα δεμένη στη μά άκρη από τó γοφό της και στην άλλη από τó πόδι του τραπέζιού τής άπαγορεύει νά κάνη και τήν παραμικρή κίνηση.

‘Ετσι ή δυστυχισμένη αυτή νέα δέν ειχε πιά καμιά έλπιδα νά έλευθερωθί...

‘Ωστόσο έγκατερούσε μέσα στη δυστυχια της. Κανένα παράπονο δέν έβγαινε ποτέ από τά χείλη της, τά δάκρυα ειχαν στερέψει στα μάτια της.

‘Εξαφνα ή Φρέα τήν έπλησίασε και τής ειπε άπότομα :

— Φτάνει πιά ή δουλειά!.. ‘Αφρησε τή ρόκα σου και διασεδάσέ με, γιατί ειμαι στενοχορημένη πολύ...

Μιά ανατριχίλα πέρασε από τó κορμι τής Μαγδαληνης, αλλά δέν άπάντησε τίποτε.

— ‘Α! νά πάρη ό Διάβολος! ξαναφώναξε ή γρηά. Δέν μ’ άκους, παληκοόριστο; Πές μου γρήγορα ένα παραμυθί... Τραγουδήσε μου! ‘Γέλασε λίγο, θέλω νά ξεσάσω...

— Είμαι κουρασμένη, κυρία, πολύ κουρασμένη! στέναξε ή φτωχή Μαγδαληνή.

— Τεμπέλα! φώναξε ή γρηά... Δέ θέλεις νά μου τραγουδήσης;... Καλά θά σου δείξω κι’ έγώ... Θά κάνω άμέσως τώρα εκείνο πού από καιρό τώρα σχεδιάζω. ‘Ακουσε με νά δης τί θά πάθης.

‘Εγώ κι’ ό Ματθαίος, ό γυιός μου, ειμαστε άναγκασμένοι νά φύγουμε από δώ... ‘Εσύ εισαι ή αιτία γι’ αυτό... ή παρουσία σου στο σπίτι μας μάς αναγκάζει νά φύγουμε... ‘Από τήν ήμερα πού πάτησε τó πόδι σου έδω, ή κακμοιριά μάς κατατράχει... ‘Εξ αιτίας σου ό γυιός μου δέ βγάξει πεντάρα πιά και κρύβεται μερόνυχτα τά χρήματά του δέν εινοι πιά έξασφαλισμένα, ούτε ύπνο ή σιγχο έχουμε πιά ούτε άνάπαυση κι’ όλων αυτών ή αιτία εισαι σύ... Γι’ αυτό άποφασίσαμε πιά νά φύγουμε... ‘Αλλά μη νομίζεις ότι φευγοντας θά σ’ αφήσουμε έδω...

‘Οχι, θά σε πάρουμε μαζί μας. Μονάχα έπειδή τó πρόσωπό σου, μπορεί νά μάς προδώσει στο δρόμο, γι’ αυτό κι’ έγώ άποφάσισα νά σου τó αλλάξω... Εισαι μά πολύ όμορφη κοπέλλα... ‘Εγώ θά σε κάνω ένα μικρό άσχημο άγόρι.

‘Η Μαγδαληνή κοιτούσε τή γρηά, ξαφνιασμένη και τρομαγμένη.

— Δέν καταλαβαίνεις, ειπε ή μάγισσα. Καλά θά σου τά έξηγησω άμέσως... Πρώτα πρώτα μ’ αυτό έδω τó ψαλλίδι, θά σου κόψω τά ξανθά σου μαλλιά... έπειτα θά βρέξω ένα σφυγγάρι μέσα στο διαβρωτικό αυτό νερό και μ’ αυτό θ’ άλείψω τó πρόσωπό σου...

‘Η Μαγδαληνή τινάχτηκε όλόκληρη από τή φοβή της.

— ‘Ω, μά καταλαβαίνεις λοιπόν τώρα; ειπε ή γρηά... ‘Οταν γεμίση τó γλυκό σου πρόσωπο με κίτρινες πληγές, όταν ή μικρή σου μύτη φαγοθί, όταν τά κορραλλένια σου χείλη πρασινίσουν και πρυσούη, όταν τά μάγουλά σου θά γίνουν σάν αυτό τó σφυγγάρι και τά φρούδια σου θά καούν, τότε κι’ ό διάβολος, ό ίδιος δέν θά σ’ αναγνωρίσει πια... ‘Ε, πώς σου φαίνεται τώρα ή ιδέα μου;... ‘Εμπρός λοιπόν, γέλασε λίγο...

‘Η Μαγδαληνή άρχισε νά τρέμη σπασμωδικά.

— Και δέν εννε μονάχα αυτά, εξακολούθησε ή Φρέα. Γιατί μπορείς νά πής δυό λέξεις με τις όποιες νά μάς προδώσης και νά μάς κρεμάσουν. Γι’ αυτό άποφάσισα νά σε κάνω νά μη μπορείς νά μιλήσης πια... Τό βλέπεις αυτό έδω;

(‘Ακολουθεί)

Κόποιος καβαλλάρης πλησίαζε άπ’ έξω...